

27. neděle v mezidobí rok A (2023)

1. čtení

Vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zazpívám (píseň) svému miláčkovi, píseň svého přítele o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Oplotil ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma a judští mužové, suďte mezi mnou a mou vinicí! Co jsem měl ještě udělat své vinici a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Ted' vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že ji spasou, rozbořím její zed', že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji nezkropily deštěm. Vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci – jeho milou sazenicí. Čekal spravedlnost, a hle – nepravost, (čekal) právo, a hle – bezpráví!

Žalm 80, 9+12.13-14.15-16.19-20

Dům Izraele je vinici Páně.

Révu z Egypta jsi přenesl, Bože,
vyhnals pohany a zasadils ji.

Vyhnila své ratolesti až k moři
a své úponky až k Řece.

Proč jsi dal strhnout její ohradu?
Všichni ji obírají, kdo chodí kolem.

Pustoší ji kanec z lesa
a polní zvěř ji spásá.

Bože zástupů, vrat' se,
shlédni z nebe a podívej se, pečuj o tuto révu!
Ochráň, co tvá pravice zasadila,
výhonek, který sis vypěstoval!

Už od tebe neustoupíme,
zachovej nás naživu, a budeme velebit tvé jméno.
Hospodine, Bože zástupů, obnov nás,
rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.

2. čtení - Flp 4,6-9

Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo (činnost, která si zasluhuje) chvály. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, (dárce) pokoje, bude s vámi.

Zpěv před evangeliem Jan 15,16

Aleluja.

Já jsem vás vyvolil, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý, praví Pán.

Evangelium Mt 21,33-43

Vinici pronajme jiným vinařům.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázel vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: 'Na mého syna budou mít ohled.' Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: 'To je dědic. Pojd'me, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!' A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: 'Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné?' Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

Homilie

Drazí bratří a sestry!

Posluchači Pána Ježíše dobře rozuměli, co myslil podobenstvím o vinici. Vždyť všichni znali nazepaměť Izaiášovu píseň o Boží vinici, kterou Bůh sám pečlivě ošetřoval, všechno potřebné jí dal. A vinice přesto zplaněla, Mesiáše odmítla. Kdo je vinen? Z obřadů Velkého Pátku známe, jak se tam znova a znova vrývá do svědomí otázka Boží: Co víc jsem měl pro tebe učinit, člověče, a neučinil jsem?

Bůh, hospodář - ten vinen není. Vina je na vinařích, kteří chtěli vinici jen pro sebe a zapomněli, že ji mají jen na chvíli, jako nájemníci. Chamtvost a zla vůle je dohnala až k zločinu. A nedosáhli ničeho, jen hanebného konce. Kolik je, bratři, takových osudných zmýlených mezi námi! Touha mít, vlastnit, je pudová. Už jako malé děti, sotva začnou mluvit, začnou křičet: „Dej“ a „Mé“. A tu musí nastoupit výchova a naučit rozeznávat: co je důležité mít, čeho je dobré se zříct, na čem je lépe se jen podílet.

Abychom nedopadli jako ti nenasytní vinaři, kteří chtěli pro sebe vše a nakonec neměli nic. Nic, jako konečný výsledek celoživotního úsilí, to se nazývá v katechismu peklo. Pohádkáři nám peklo vybarvičkovali jako místo se smrdutými plameny a s kotli na smažení dušiček - a tak je odsunuli z životní reality do světa bajek. Ale skutečné peklo je to věčná ztráta života s Bohem, je to stav člověka, který Boží dobro odmítá a chce své jen pro sebe, a nakonec mu nezůstane nic. Ježíš nám přišel říci, že nás chce všechny vidět v ráji a že peklo, o kterém se v naší době málo mluví, existuje a je věčné pro ty, kteří zavírají svá srdce jeho lásce.

Jako podstata šťastné věčnosti je pro všechny stejná: věčně poznávat, stále hlouběji a více objevovat Boha se všemi tajemstvími stvoření - tak podstata zavržení je také pro všechny stejná: věčná osamělost, tma, slepota, vzdálenost od Boha - Světla, kterého člověk sám a dobrovolně odmítl. Bůh nikoho nezavrhuje. Peklo to není Boží dílo. Bůh chce být každému dobrým hospodářem. To člověk - když zavrhuje Boha - tvoří pro sebe peklo věčného osamění.

Pamatujme: Do pekla nevedou pouhé lidské slabosti, ale pýcha lidského rozumu a zloba vůle, když člověk odmítne Boha, odmítne Jeho lásku. Kde toho není, nebude ani pekla. Poučení dnešního Slova Božího si můžeme shrnout do dvou vět.

- Můj největší životní úspěch je dosáhnout účasti na Božím Království.
- Zůstat mimo, zůstat sám - to je peklo.

Cesta k tomu úspěchu: aby má slova, činy, byly jako zralé hrozny - sladké laskavostí, voňavé pravdivostí. Mysleme na to i teď, při dnešní Mši sv. Amen.